

Suprema-mi Dorință.

Flavius Laurian Duverna

Suprema-mi Dorință

Ce-mi doresc eu mie-n prag de veșnicie
O! Doamne Isuse, să-mi dai din belșug,
Harul Tău cel mare, gând sfânt, bucurie,
Și-o viață preasfântă, sub ducele-Ți jug
Să Te-aud vorbindu-mi în flăcări de rug!

Cugetări superbe, strânse în fapte bune
Pentru acei ce sufăr și-azi sunt oropsiți,
Un tezaur sacru, din Cuvânt de-a spune
Să-l seamăn, să-mpart, la toți cei trudiți
Ce așteaptă-n lacrimi, spre-a fi izbăviți.

Și ca o mireasmă, de viață-nspre viață
În lumea cea largă, vreau mereu să fiu,
Prin văi și deșerturi, cu neguri și ceață
Să-nalț sus făclia, când drumu-i pustiu
Să luminez calea, când nu-i prea târziu.

Din scumpa comoară, a Marii împliniri,
Ce sus la Golgota, Tu-ntins-ai pe cruce,
Tot mai mult să ardă prin dulci străluciri
Dragostea cea sfântă, în susurul dulce
Ca viața cea veșnică cei sinceri s-apuce.

Pe drumul cu spini, cu gropi și hârtoape
Să merg cu vești bune, la toți cei ce pier,
Să-i scot spre liman, din volburi de ape
Nădejdea sublimă, s-o-ndrept către cer,
Către cetatea sublimă ca punct de reper.

Sa duc vestea bună, a comorii dăruită
La toți cei de-aproape și cei de departe,
Prin lacrimi s-audă, lumea ce-i pierdută
Cuvântul cel veșnic, ce acum se-mparte
Și la care-orcine,-n har sfânt are parte.

La jertfa Ta mare de pe-al Gologtei deal
Să chem pe oricine ce bâjbâie-n noapte,
Să nu uit nicicând, cel mai scump ideal,
Și s-accept lucrând, ale Duhului șoaapte
Căci lanurile-s albe și toate sunt coapte.

Suprema-mi dorință s-o trăiesc împlinită
În Iubirea eternă, pentru slava-I în glorie,
Căci Dragostea sfântă, S-a lăsat jertfită
Pecete veșnică, pentru-a omului memorie
Ce-și scrie prin fapte, alternanta-i istorie.

Flavius Laurian Duverna